

Το μεγάλο μυστικό

Αναρτήθηκε από τον/την Sotirios Dr.

Δευτέρα, 12 Δεκέμβριος 2011 09:09 - Τελευταία Ενημέρωση Πέμπτη, 15 Δεκέμβριος 2011 15:38

Γλώσσα τ. 2ο, ενότητα 6η, Κεφ.: "Το μεγάλο μυστικό"

Δραματοποίηση από τα παιδιά της Δ' 1 τάξης.

Κάντε κλικ [εδώ](#) για ν' ακούσετε τη δραματοποίηση.

Κάντε κλικ [εδώ](#) για ν' ακούσετε το θεατρικό δρώμενο.

Το μεγάλο μυστικό

Μια παρέα παιδιών, με αρχηγό τον Κωσταντή, ζει σ' ένα νησί και μαζί σκαρώνουν ένα σωρό τρέλες. Αυτή τη φορά ξεκίνησαν να μαζέψουν αχινούς στην είσοδο μιας σπηλιάς.

Συνεχίσαμε την πορεία μας για τη σπηλιά. Όταν φτάσαμε κοντά, ένα κοπάδι γκριζα αγριοπερίστερα πέταξαν τρομαγμένα, χτυπώντας τα φτερά τους. Καθίσαμε έξω σ' ένα μεγάλο βράχο, για να ξεκουραστούμε.

Γύρισα και κοίταξα τη σπηλιά. Το λιγοστό φως της μέρας φώτιζε την είσοδο της. Πιο μέσα όλα ήταν σκοτεινά. Η ώρα κυλούσε ευχάριστα, αλλά ο αέρας δυνάμωσε κι άρχισε να φουρτουνιάζει. Τα αφρισμένα κύματα της θάλασσας μαστίγωναν τα βράχια, για να προχωρήσουν μέχρι μέσα στη σπηλιά και να ξαναβγούν, παρασέρνοντας τις πέτρες και τα βότσαλα της μικρής παραλίας που είχε σχηματιστεί έξω από αυτή.

- Έχεις μπει ποτέ σου μέσα; ρώτησα τον Κωσταντή.
- Φυσικά και έχω μπει. Γιατί, εσύ φοβάσαι να μπεις; Δίστασα λίγο να απαντήσω.
- Για να πω την αλήθεια, φοβάμαι.
- Κοιτάτε, μωρέ, ένα φοβητσιάρη που τον έχουμε και στην ομάδα μας? κορόιδεψε. Έσκυψα το κεφάλι από ντροπή. Σε λίγο μπήκαν στη συζήτηση και οι άλλοι.
- Έχω ακούσει πως κάποτε σ' αυτήν εδώ τη σπηλιά έκρυβαν οι πειρατές τους θησαυρούς τους, είπε ο Δημήτρης.
- Δεν ξέρω τι γινόταν παλιά, πήρε και πάλι το λόγο ο αρχηγός. Εγώ δε βρήκα κανένα θησαυρό. Λοιπόν, για να δούμε ποιος από εσάς έχει ψυχή μέσα του. Όποιο παλικάρι μπει στη σπηλιά, θα του δώσω τη σφυρίχτρα μου. Κοιταχτήκαμε όλοι μεταξύ μας αλλά κανένας δε σηκώθηκε από τη θέση του. Μας είχε κυριεύσει ένα δέος για τον τόπο και το χώρο αλλά και μια ανατριχίλα για το τι θα συναντούσαμε εκεί μέσα.
- Μωρέ κάτι παλικάρια που έχω στην ομάδα μου! Κανένας θαρραλέος! συνέχισε ο αρχηγός. Κανένας δεν κουνήθηκε από τη θέση του.
- Γιατί δεν πηγαίνεις εσύ; τον ρώτησε ο Γρηγόρης.
- Εγώ? κόμπιασε, εγώ έχω ξαναπάει. Αν θέλει, ας μπει κάποιος άλλος.

Το μεγάλο μυστικό

Αναρτήθηκε από τον/την Sotirios Dr.

Δευτέρα, 12 Δεκέμβριος 2011 09:09 - Τελευταία Ενημέρωση Πέμπτη, 15 Δεκέμβριος 2011 15:38

- Τότε να πάμε όλοι μαζί, πρότεινε ο Νικολής.
- Καλή ιδέα, απάντησε με ανακούφιση ο Κωσταντής, βγαίνοντας από τη δύσκολη θέση που βρισκόταν.
- Να μην προχωρήσουμε πολύ μέσα στη σπηλιά, δε θα βλέπουμε, είπε ο Σταύρακας. Έφυγε και ο ήλιος και σε λίγο θα σκοτεινιάσει περισσότερο.
- Προχωρήσαμε αργά και φοβισμένα. Σταθήκαμε λίγο για να συνηθίσουν τα μάτια μας στο μισοσκοτάδο. Τα πόδια μας βούλιαζαν στη μαλακή άμμο και η υγρασία της ατμόσφαιρας μας πάγωνε ακόμα περισσότερο. Το ξαφνικό πέταγμα ενός θηλυκού περιστεριού, που πύρωνε υπομονετικά τα αβγά του, έκανε το αίμα μας να κυλήσει γρηγορότερα στις φλέβες μας. Το μάτι μας έσκισε το ημίφως της σπηλιάς. Κοιτάζαμε γύρω μας φοβισμένα. Όσο μπορούσαμε να δούμε, διακρίναμε έναν πελώριο θόλο να υψώνεται από πάνω μας.
- Από την οροφή του κρέμονταν δεκάδες σταλαχτίτες, που από τις άκρες τους έπεφτε, σαν το δάκρυ της μαστίχας, το νερό.
- Κανένας δε μιλούσε. Προσπαθούσαμε να κρατήσουμε μέσα μας αυτή την πρωτόγνωρη εικόνα που βλέπαμε. Η σπηλιά συνεχιζόταν προς τα μέσα αλλά το σκοτάδι μας εμπόδιζε να δούμε.
- Τι λέτε, να προχωρήσουμε ακόμα λίγο; Η φωνή του Πιπίλα έσπασε την ησυχία και τη βουβαμάρα που μας σκέπαζε. Έχω μαζί μου ένα φακό. Πάμε λίγο πιο μέσα να δούμε τι έχει? Κανένας δεν απάντησε.
- Αν πάμε, θα πάμε όλοι μαζί και θα κρατάμε ο ένας το χέρι του άλλου, αποκρίθηκε ο θαρραλέος αρχηγός μας. Συμφωνείτε;
- Γύρισα και κοίταξα προς τα πίσω το άνοιγμα της σπηλιάς. Η απόσταση που μας χώριζε ήταν μικρή αλλά κάθε βήμα προς τα μέσα ήταν αρκετά μέτρα προς το άγνωστο.

Μάρκος Κάβουρας, Το μεγάλο μυστικό, εκδ. Ελληνικά Γράμματα, Αθήνα, 2004 (διασκευή)